

jímž podání jsou podle § 16, odst. 2 téhož zákona oprávněny osoby, které jsou povolány zastupovati ji ve sporech před soudem civilním. Že žaloba soukromá nepochází od takových osob, stížnost netvrdí.

Čís. 5389.

Na prehlásenie obžalovaného, že nesúhlasí so zmätočnou sťažnosťou svojho otca, neľze vziať zreteľ, lebo ide o samostatný opravný prostriedok zákonného zástupcu.

(Rozh. zo dňa 4. októbra 1935, Zm III 237/35.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. B. pre zločin násilia proti orgánu vrchnosti odmietol zmätočnú sťažnosť otca obžalovaného ako neoznačenú podľa zákona a poznamenal

v d Ž v o d o c h :

Na prehlásenie obžalovaného, že so zmätočnou sťažnosťou nesúhlasí, nebol vzatý zreteľ, pretože ide o samostatný opravný prostriedok zákonného zástupcu.

Čís. 5390.

Pouze dlužník — povinná strana ve hrozícím nebo již zavedeném exekčním řízení — může býti pachatelem přečinu podle § 1 zák. o maření exekuce.

Trestní zodpovědnost třetí osoby s tohoto hlediska nemůže býti založena ani skutečností, že ona osoba měla neomezenou plnou moc jednati jménem dlužníkovým.

Byly-li zabaveny věci typicky zastupitelné, při nichž nezáleží na jejich identitě (cihly), mohou býti beztrestně (§ 3 zákona o maření exekuce) odnímány úřednímu nakládání (prodávány), jsou-li jen neustále nahrazovány nově vyrobenými kusy, takže exekčnímu soudu je stále k dispozici v zájemním protokole udaný počet věcí druhu tam uvedeného, s nímž může nakládati.

(Rozh. ze dne 5. října 1935, Zm I 31/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmätočnej stížnosti obžalovaného E. S. mladšího do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 26. října 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 1 zákona o maření exekuce ze dne 25. května 1883, č. 78 ř. z., napadený rozsudek zrušil a obžalovaného zčásti obžaloby zprostil, zčásti přikázal věc okresnímu soudu v Liberci, by ji znovu projednal a rozhodl.